

Sygn. akt IV KK 69/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Józef Dołhy

Protokolant Dorota Szczerbiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Beaty Mik

w sprawie **S. R.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 20 sierpnia 2014 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść oskarżonego
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 11 września 2013 r.,

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w T.

z dnia 5 lipca 2013 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie oraz utrzymane nim w
mocy postanowienie Sądu Rejonowego w T. i sprawę S. R.
przekazuje temu Sądowi do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem nakazowym z dnia 12 kwietnia 2013 r., uznał S. R. za winnego tego, że od dnia 21 grudnia 2011 r. do dnia 26 marca 2012 r. w lokalu o nazwie E., w O. urządzał gry o charakterze losowym na dwóch automatach „Hot Spot Platin” – typ video – bez stosownego zezwolenia, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, to jest popełnienia

występku z art. 107 §1 k.k.s. i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych, a także zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 800 złotych, tytułem opłaty oraz obciążył go wydatkami postępowania w kwocie 1 787 zł i 40 gr (k. 99).

S. R. w terminie ustawowym złożył sprzeciw od w/w wyroku nakazowego (k. 102 i k. 105).

Następnie zarządzeniem z dnia 14 czerwca 2013 r. wyznaczone zostało posiedzenie w przedmiocie umorzenia postępowania.

Na tym posiedzeniu, w dniu 5 lipca 2013 r., Sąd Rejonowy, postanowieniem z tego dnia, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.:

1. umorzył postępowanie karne przeciwko S. R. oskarżonemu o to, że od dnia 21 grudnia 2011 r. do dnia 26 marca 2012 r. w lokalu o nazwie E., usytuowanym w O. urządzał gry o charakterze losowym na dwóch automatach „Hot Spot Platin” – typ video – bez stosownego zezwolenia, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, to jest przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s.;
2. na mocy art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zarządził zwrot 2 urządzeń elektronicznych „Hot Spot Platin”, polskich pieniędzy obiegowych w kwocie 515 zł, 11 (jedenaście) sztuk kluczy, [...] S. R.;
3. na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa (k. 114 – 115).

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy stwierdził, że w sprawie zaistniała ujemna przesłanka procesowa (art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.), albowiem zachowanie oskarżonego polegające na urządzeniu gier hazardowych nie było działaniem podjętym wbrew obowiązującym w dacie czynu przepisom ustawy. W konsekwencji nie miało charakteru bezprawnego. Stanowisko to jest konsekwencją przyjęcia, że Sąd nie może uznać za obowiązujące przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych oraz innych z tej ustawy o tym samym charakterze (technicznym), będącym źródłem normy prawnej zakazującej urządzania gier m. in. na automatach poza kasynami gry.

Jak dalej wywiódł Sąd Rejonowy, cyt. przepis art. 107 § 1 k.k.s. ma charakter blankietowy i odwołuje się do unormowania zawartego w ustawie o grach hazardowych, tymczasem ujawniły się istotne okoliczności dotyczące legalności unormowania ustawy o grach hazardowych.

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2012 roku wydanym w połączonych sprawach C-213/11, C-214/11 i C-217/11 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej potwierdził zajęte już w innej sprawie (wyrok z dnia 26 października 2006 roku w sprawie C-65/05 Komisja przeciwko Grecji, Zb. Orz. s. 1-10341, pkt 61) stanowisko zgodnie z którym przepisy zakazujące prowadzenia gier elektrycznych, elektromechanicznych i elektronicznych w jakichkolwiek miejscach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn należy uznać za przepisy techniczne w rozumieniu art. 1 pkt. 11 Dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 roku ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinach norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U.UE.L.98.204.37 ze zm.). W związku z powyższym Trybunał w tezie 25 wydanego wyroku uznał, iż przepis tego rodzaju jak art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, zgodnie z którym urządzenie gier na automatach dozwolone jest jedynie w kasynach gry, należy uznać za „przepis techniczny”.

Zdaniem Sądu, przepisem technicznym, który również wymaga notyfikacji Komisji Europejskiej, jest także przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Za przyjęciem powyższego rozwiązania przemawia fakt, iż przepisem tego rodzaju jak art. 14 ustawy o grach hazardowych jest każdy przepis ustawy, który może powodować ograniczenie, a nawet stopniowe uniemożliwienie prowadzenia gier na automatach o niskich wygranych poza kasynami i salonami gier.

Jak wynika ze stanowiska Trybunału, w myśl art. 8 ust. 1 akapit pierwszy Dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 roku ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinach norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, na państwach członkowskich ciąży ogólny obowiązek niezwłocznego przekazania Komisji Europejskiej wszelkich projektów przepisów technicznych przed ich przyjęciem. Obligatoryjna procedura notyfikacji Komisji Europejskiej dotyczy wszelkich wewnętrznych uregulowań prawnych państw

członkowskich, które w świetle art. 1 pkt 11 dyrektywy są przepisami technicznymi i ma na celu możliwość oceny ich zgodności z prawem europejskim.

Projekt ustawy o grach hazardowych z 19 listopada 2009 r. w zakresie art. 14 ust. 1 i art. 6 wobec faktu, iż stanowią przepisy techniczne w rozumieniu art. 1 pkt 11 wyżej powołanej dyrektywy podlega obowiązkowej procedurze notyfikacji Komisji Europejskiej. Okoliczność ta została potwierdzona wskazanym wyżej wyrokiem Trybunału z dnia 19 lipca 2012 roku. Wymienionemu obowiązkowi polski ustawodawca, wbrew zobowiązaniom płynącym z zawartych umów międzynarodowych, jednakże nie zadośćuczynił. Ustawa o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 r. nigdy nie została przedstawiona do notyfikacji. Zaniechanie to wywołuje daleko idący skutek w sferze skuteczności nienotyfikowanych przepisów. Konsekwencją zaniechania wypełnienia tego obowiązku jest przyjęcie, że przepisy takie, jako niepoddane notyfikacji, są nieskuteczne i nie mogą stanowić podstawy rozstrzygnięć sądów krajowych. Przepisy takie nie obowiązują od chwili uchwalenia.

W konsekwencji uznać należy, iż bez uprzedniej notyfikacji przepis techniczny nie może być egzekwowany wobec podmiotu prywatnego, a niestosowanie się do takiej regulacji uznanej za techniczną, nie może mieć dla niego ujemnych konsekwencji. Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, iż niedotrzymanie obowiązku notyfikacyjnego powoduje, że przepisy techniczne stają się nieważne, zaś sam obowiązek jest bezwarunkowy i wystarczająco precyzyjny, by jednostki mogły się na niego powoływać bezpośrednio przed sądem krajowym (sprawa C-194/94 CIA Security International).

Mając na uwadze powyższe argumenty Sąd stanął na stanowisku, iż skoro art. 107 § 1 k.k.s. odwołuje się do przepisów ustawy o grach hazardowych, które w wyniku braku notyfikacji nie obowiązują w polskim systemie prawnym, to oskarżony nie może ponieść odpowiedzialności karnej, gdyż popełniony przez niego czyn nie był zabroniony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia.

Od tego postanowienia zażalenie złożyli: Prokurator Rejonowy oraz Urząd Celny.

Prokurator Rejonowy zarzucił w zażaleniu:

1/ rażąco naruszenie prawa materialnego a to art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r o grach hazardowych,

polegający na błędnej wykładni wskazanych przepisów i bezpodstawnym uznaniu, że podane przepisy ustawy o grach hazardowych ex lege nie mają mocy obowiązującej, co doprowadziło do wadliwego uznania, iż przypisane S. R. zachowanie nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 107 §1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.,

2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść polegający na wyrażeniu błędnego poglądu, iż zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec oskarżonego uznając iż zarzucany oskarżonemu czyn nie zawiera znamion przestępstwa, podczas gdy właściwa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych,

i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i skierowanie sprawy do merytorycznego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Urząd Celny w K. w swoim środku odwoławczym zarzucił naruszenie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. poprzez wybiórczą i jednostronną ocenę i bezzasadne uznanie Sądu, że w przedmiotowej sprawie występuje brak znamion czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s. z uwagi na:

1. brak notyfikacji przez Komisję Europejską ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, tymczasem gdy przepisy tej ustawy, stanowiące znamię czynu zabronionego z art. 107 § 1 k.k.s. w zakresie w jakim dotyczy to urządzania „gier na automatach” obowiązują, nie zostały w żaden sposób wyeliminowane z porządku prawnego RP, nadto nie stanowią one regulacji technicznych w rozumieniu art. 8 Dyrektywy 98/34 - stąd nie wymagały też notyfikacji Komisji Europejskiej, natomiast wskazywany przez ETS w wyroku z dnia 19 lipca 2012r. potencjalny techniczny charakter niektórych przepisów ustawy o grach hazardowych dotyczy wyłącznie sytuacji, gdy skutki tych przepisów ograniczałyby obrót urządzeniami tj. automatami o niskich wygranych wzajemnych;

2. przedwczesne umorzenie postępowania dokonane na posiedzeniu.

Podnosząc powyższe uchybienia w oparciu o art. 437 § 2 k.p.k., wniósł uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu tych zażaleń, Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z dnia 11 września 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie, zaś kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa. W uzasadnieniu postanowienia, akceptując stanowisko zajęte przez Sąd Rejonowy, nadto zaakcentował, że cyt. „nie może na gruncie utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE wątpliwości budzić twierdzenie, że brak notyfikacji projektów przepisów technicznych powoduje, że sąd krajowy nie może stosować danych przepisów do osób fizycznych lub prawnych (Sprawa C-194/A4 „CIA Security”, Zb. Orz. 1996 str. 1-2201. patrz też podobne orzeczenia w sprawach: C-443/98 Unilever Italia SpA; C-226/97 Lemmens; C- 279/94 Komisja v. Włochy; C-174/84 Bulk Oil, C-380/87 Enichem Base, C-235/95 AGS Assedic Pas-de-Calais, C-I 59/00 Sapod Audic, C-500/03 Komisja v. Portugalia, C-139/92 Komisja v. Włochy, C-273/94 Komisja v. Niderlandy oraz C-65/05 Komisja v. Grecja). Należy zatem podkreślić, że oznacza to, iż przepisy nie będą egzekwowalne w całym okresie obowiązywania, aż do momentu usunięcia wady. Brak notyfikacji przepisu technicznego skutkuje niemożnością traktowania go przez organy państwa, jako obowiązującego.

Jak wypowiedział się kiedyś w tej kwestii ETS, „efektywność wspólnotowego systemu kontroli będzie znacznie większa, jeżeli przewidziany w dyrektywie obowiązek notyfikacji jest traktowany jako istotny defekt o charakterze proceduralnym, który powoduje w konsekwencji, że krajowe przepisy nienotyfikowane nie mogą być stosowane do podmiotów prywatnych” (tak w sprawie C-194/94 „CIA Security”, Zb. Orz. 1996 str. 1-2201). Trybunał potwierdził, że niezależnie od tego jak dobre jakościowo przepisy przyjęto, to jeśli nie dochowano przy tym wymogów procedury legislacyjnej (tzw. notyfikacji przepisów technicznych), nie mogą być one skutecznie stosowane wobec jednostek.

Przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych stanowiący normę w sposób kardynalny decydującą o odpowiedzialności karnej oskarżonego w niniejszej sprawie za zarzucone mu przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. nie może być zatem stosowany, wobec niedochowania procedury notyfikacji w procesie jego stanowienia. Zachowanie oskarżonego nie pozostaje zatem sprzeczne z przepisami ustawy o których mowa w art. 107 § 1 k.k.s., a których naruszenie

decyduje o odpowiedzialności karnej. Skoro zatem brak jest normy prawnej zakazującej działań zarzuconych oskarżonemu w niniejszej sprawie, to zachowanie zarzucone oskarżonemu nie wyczerpuje znamion przestępstwa skarbowego, bo nie jest to zachowanie bezprawne.”

Od prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 11 września 2013 r., utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w T., z dnia 5 lipca 2013 r., kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył to orzeczenie w całości na niekorzyść S. R., i zarzucając rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd Okręgowy prawidłowej oraz wszechstronnej kontroli odwoławczej oraz nienależytego ustosunkowania się do zarzutów zawartych w zwykłych środkach odwoławczych, w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego postanowienia Sądu Rejonowego, o umorzeniu postępowania karnego przeciwko S. R., wydanego w wyniku niewłaściwej wstępnej kontroli aktu oskarżenia, dokonanej z naruszeniem art. 339 § 3 k.p.k., polegającym na przyjęciu błędnej wykładni przepisów prawa - art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 201 poz. 1540, z późn. zm.) poprzez uznanie ich za przepisy techniczne, podlegające obowiązkowi notyfikacji w rozumieniu dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r., które - w wyniku naruszenia przez polskiego ustawodawcę powołanego obowiązku - nie mają mocy obowiązującej ex lege, co doprowadziło w efekcie do rażącego naruszenia przepisu prawa karnego materialnego - art. 107 § 1 k.k.s. poprzez wyrażenie błędnego poglądu, że oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa określonego w tym przepisie, wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz utrzymanego nim w mocy postanowienia Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie.

W realiach sprawy nie budzi wątpliwości, że urządzenia zabezpieczone w dniu 26 marca 2012 r. w lokalu E., stanowiące własność S. R., od dnia 21 grudnia 2011 r. (k.

25), wykorzystywane były w tym lokalu w celach komercyjnych, do gier na automatach, w których nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej, mających charakter losowy, w rozumieniu art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (k. 3 -7). Urządzenia te użytkowane były w tym lokalu bez wymaganego zezwolenia.

Pierwszym orzeczeniem, które zostało wydane w tej sprawie po skierowaniu aktu oskarżenia, był jak słusznie wskazuje Prokurator Generalny, wyrok nakazowy z dnia 12 kwietnia 2013 r. Zgodnie z art. 506 § 3 k.p.k., wobec prawidłowego wniesienia przez S. R. sprzeciwu w trybie art. 506 § 1 k.p.k., wydany wobec niego wyrok nakazowy utracił moc, a sprawa winna zostać rozpoznana na zasadach ogólnych. Oznacza to także dopuszczalność zastosowania instytucji skierowania sprawy na posiedzenie, o jakiej mowa w art. 339 § 3 k.p.k., jednakże wyłącznie wówczas, gdy w aspekcie merytorycznym, analiza zebranego materiału dowodowego w ogóle nie daje podstaw do oskarżenia danej osoby o zarzucany jej czyn (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2009 r., sygn. akt II KK 116/09, LEX Nr. 533528). Tymczasem w niniejszej sprawie przyjęcie trybu określonego w art. 339 § 3 k.p.k. nie było właściwe.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 września 2005 r., V KK 143/05, R-OSNKW 2005, poz. 1650, wskazał, że umorzenie postępowania przed rozprawą na posiedzeniu w trybie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. może nastąpić w oparciu o art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. tylko wówczas, gdy w sposób oczywisty z zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału dowodowego wynika, że zarzucony oskarżonemu czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Takie orzeczenie opierać się musi wyłącznie na niebudzących wątpliwości materiałach postępowania przygotowawczego. Gdy jednak zebrane dowody nie mają jednoznacznego wyrazu, gdy dokonanie ustaleń faktycznych, co do istotnych okoliczności czynu wymaga gruntownego zbadania i wieloaspektowej krytycznej oceny materiału dowodowego, to oczywiste jest, że umorzenie postępowania na posiedzeniu przed rozprawą nie jest dopuszczalne. Te zasady odnoszą się również do sytuacji, gdy w sprawie zachodzi potrzeba dokonania interpretacji (wykładni) złożonej sytuacji prawnej.

Trafnie podnosi Prokurator Generalny że cyt. „Aspekt prawny problemu odpowiedzialności karnej za czyn określony w art. 107 § 1 k.k.s., również w

kontekście istniejących wątpliwości co do wpływu braku notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych na możliwość prowadzenia postępowań karnych o przestępstwo skarbowe określone w powołanym przepisie, winien doprowadzić sąd orzekający do rozpoznania sprawy S. R. na rozprawie.”

Prokurator Generalny wywodzi, iż przedmiotem rozważań Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 19 lipca 2012 r., wydanego w połączonych sprawach C – 213/11, C – 214/11 i C – 217/11 były konkretne sprawy przedstawione przez określone podmioty wraz z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, przy czym wnioski te nie dotyczyły w żadnym zakresie art. 6 ustawy o grach hazardowych. W punkcie 24 uzasadnienia orzeczenia Trybunał przypomniał - odwołując się do swojego wyroku z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C-65/06 Komisja Przeciwko Grecji - że przepisy zakazujące prowadzenia gier elektrycznych, elektromechanicznych i elektronicznych w jakichkolwiek miejscach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn należy uznać za przepisy techniczne w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Stwierdzenie to, odnoszące się faktycznie do art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, nie może jednak przesądzać automatycznie o technicznym charakterze również przepisu zawartego w art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych co - bez szerszego uzasadnienia przyjęły sądy orzekające w sprawie S. R.

Z wyroku Trybunału z dnia 19 lipca 2012 r. wynika, że dla oceny technicznego charakteru konkretnych przepisów ustawy o grach hazardowych, konieczne jest ustalenie, czy przepisy te wprowadzają warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwość lub sprzedaż produktów (w niniejszej sprawie - automatów do gier), a dokonanie tych ustaleń należy do sądu krajowego. Nadto głębszego rozważenia wymaga kwestia oceny skutków niedopełnienia obowiązku ich notyfikacji wynikającego z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w przypadku stwierdzenia, że są one przepisami technicznymi. Należy w tym miejscu wskazać na stanowisko Sądu Najwyższego, zajęte w postanowieniu z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. I KZP 15/132. Sąd Najwyższy w tym postanowieniu stwierdził, że naruszenie wynikającego z dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady obowiązku notyfikacji przepisów technicznych ma charakter

naruszenia trybu ustawodawczego, którego konstytucyjność może być badana wyłącznie w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym. Jeżeli w konkretnym postępowaniu sąd dochodzi do wniosku, że doszło do takiej wadliwości trybu ustawodawczego, może nie stosować tych przepisów tylko w ten sposób, że zawiesi prowadzone postępowanie, w którym miałyby one zostać zastosowane i skieruje stosowne pytanie prawne do Trybunału Konstytucyjnego. Jednak do czasu zainicjowania tej kontroli lub podjęcia przez Trybunał Konstytucyjny stosownego rozstrzygnięcia brak jest podstaw do odmowy stosowania przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 201, poz. 1540), w tym jej art. 6. ust. 1 i art. 14 ust. 1 (por. OSNKW 2013, z. 12, poz. 101).

Ten pogląd został podtrzymany w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014 r., sygn. akt IV KK 183/13, gdzie nadto podkreślono, że sposób postępowania sądu wskazany w sprawie I KZP 15/13, zapobiega możliwości przyjmowania przez różne sądy w Polsce orzekające w sprawach karnych odmiennych ocen co do dopuszczalności stosowania przepisu prawa karnego skarbowego statuującego odpowiedzialność na urządzenie lub prowadzenie gry na automacie wbrew przepisom ustawy, a to tylko wobec braku notyfikacji Komisji Europejskiej projektu ustawy o grach hazardowych (LEX Nr 409532).

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy z mocy art. 537 § 2 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.